

„Sinna olled minu tuntu, armas, hea Anna“, ütles Kasik rõnuga, tedda tännades ja ennese liggi tõmmates.

2.

Leske nabris, mõnni maja agga wahhet, olli üks uhke kõrts. Kõrtsi ukse ülle rippus kenna laud, kus peal wahhutaw õllepuddel ja roheline kiirgaw winaklaas ollid malitud, ja kus al need sõnnad seisid:

Kellel jannu, tulge sisse!

Kuinud kurgud, katse isse!

Need sõnnad mõdusid mitme mõdaminnija süddame peale kirjaste, et nad ei jõudnud wastupanna. Nende kurt hakkas kohhe kuttistama ja süggelema, kunni nad sisseläksid. Noor kõrtsmik toas teggi nõnda, kui rebbane teeb, kellel kauna käppade wahhel ja tahhab temma sulgi hakkata katkuma.

Kaup nähti hästi käiwad. Õhtul kõrtsmiku püksi kallitsas kõllises ja kõlksus hopis ennam rahha, kui kirviku lukrus pühhapäwal, ja kellele ta piddi wäljaandma surema rahha pealt neile ta ennemini jotis weel wina, kui et rahha käest andis. Ta piddas ennesest suurt luggu ja arwas ennast teiste kõrtsmikude eesmärgiks.

Õmmeti pudus weel middagi kõrtsis, üks ter-

rane kasju perrenaene, kellest kõrtsmik peaaegu suremat kasju lotis tullewad kui sest salmikeseft, mis wäljas kõrtsi ukse ülle olli kirjutud. Emma olli küll maja toimetajaks, agga se ep olnud õmmeti ta melest se õige. Tämma õhtu olli ta nõnda mõttete sees ja püüdis omma wõrasteft ruttu lahti sada. Kui wümmne wõras olli ärraläinud, hakkas ta äkkitselt kõnnelema: „Emma, ma tahhaksin teile middagi võlda, mul on nõu poisipõlwest lahkuda.“

„Võlle minna selle wastu“, kostis teine. Du sul siis jubba tüdruk teadawal?“

„Küllap ma teaksin üht, tedda ma hea melega tahhaksin“, ütles poeg, „agga ma kardan et ta mind wastu ei wõtta. Se on Anna Birk, leske nabri naese tüttar.“

„Mis! se! Nisuke sändi-tüdruk ei peaks sind, rikkast kõrtsmiku wastu wõtma? Noh, las! ta siis joosta, nisuggusid saad süna igga sõrme peale kümme jälle.“

„Ei, emma, temma on mulle armas, ei ma tahhaks muud. Agga ma kardan, temmal on jubba eht teine.“

„Sedda tahhame pea teada“, ütles wannake, „tahhan kuulata, kas ta „ei“ ütleb „kui tõssi tagga ja hea rikkas kossija temmale kät pakkub ja õnne; küll ma ta mele pöran.“